

[Hans Jacob Sørensen.]

Jeg siger, men jeg siger, at Aarsagen til det er at finde først og fremmest i det store Antal, der blev ansat i Aarene fra 1920, efter at Lønningsloven var blevet vedtaget.

Maa jeg dernæst sige til det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen, der jo talte mig strengeligen til for de Bemærkninger, jeg havde gjort om dette Lovforslags økonomiske Virkninger, at jeg tager denne strenge Tale med Sindsro. Jeg gør det navnlig, fordi enhver vist vil indrømme mig, at der hverken i Lovforslagets Bemærkninger eller i de Udtalelser, den højtærede Minister for offentlige Arbejder nu har fremsat her, har været en stærk Understregning af den store Besparelse. Ministeren siger, og jeg skal ikke bebrejde ham det, at det er vanskeligt at gøre Resultatet op, men Ministeren er dog inde paa, at det vil vare Aar — jeg forstod, en anselig Aarrække —, inden Virkningerne kan tælles i det, som Ministeren til sidst talte om, nemlig Millioner. Men bevares vel, jeg skal ikke kimse ad nogen som helst Besparelse. Alt, hvad der kan indvindes, vil jeg anerkende og anse for godt.

Men det, som det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen gjorde sig skyldig i, var en Misforstaaelse, dels af mine Udtalelser og dels ogsaa af hele Situationen, som den ligger vedrørende dette Lovforslag. Thi vedrørende dette Lovforslag gælder det jo i høj Grad, at det i det hele taget er indenfor et bestemt Tjenestemandants Rammes, at dets Virkninger kommer, men det, som det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen saa hen til, og det, som han — og det kan jo være med Rette — mente vilde betyde det meget store, var, om vi paa det nuværende Tidspunkt kunde spare — for at tage et Tal — 1 000 Mand indenfor Statsbanerne.

Men her rejser sig jo det Spørgsmaal, om det ikke vil være muligt paa anden Maade netop at spare 1 000 Mand. Selv om der i de Bemærkninger, der er knyttet til Lovforslaget, tales om, at Besparelsen ikke kan finde Sted ved de løst antagne, gaar de Oplysninger, der foreligger, dog ud paa, at der er et meget betydeligt Antal ikke fast ansatte indenfor Statsbanerne, og dem kunde der ogsaa være Tale om at tage fat paa i højere Grad, end der er Tale om i Lovforslaget eller i de Bemærkninger, der er gjort til Lovforslaget. Thi det indrømmer jeg, at kan man paa een Gang frigøre sig for Lønning til henimod 1 000 Mand, saa betyder det noget for Statsbanernes Budget, noget, der virkelig tælles i et antageligt Antal Millioner.

Maa jeg dernæst sige til den højtærede Minister, at jeg ved ikke, om Ministeren vilde tillægge mig det, men hans Udtalelser kunde være Udtryk derfor, at jeg vilde ligesom skyde Sorteper fra mig og sige: Ja vel, de 65-aarige skal afskediges, men det maa den højtærede Minister i Kraft af den Bemyndigelse, han nu har, alene tage Ansvaret for. Men hvis det er Tilfældet, at Ministeren vilde tillægge mig denne Opfattelse, er det fejlagtigt. For jeg har ikke sagt, at det, der maatte finde Sted, nødvendigvis var det, som Ministeren vilde; Rigsdagen skulde ikke beskæftige sig med det, det kunde Ministeren selv gøre. Nej, jeg har sagt til Ministeren, at jeg er villig til at erkende, at naar der er et betydeligt overtalligt Personale indenfor Statsbaneverksomheden, saa maa Ministeren selvfølgelig have Adgang til — og han har Adgang til — at frigøre sig for disse overtallige, men jeg kan ikke indse, at det skulde være absolut nødvendigt enten, som Ministeren vil det, at tage de ældste eller, som det ærede Medlem Hr. Bjerring fremskillede det, hvis ikke man vil det, saa det modsatte, altsaa tage de yngste.

Jeg maa mene, at i Kraft af den Bemyndigelse, Administrationen har i Kraft af de Hjælpemidler, der er stillet til dens Raadighed — jeg tænker her paa den Hensynsfuldhed, der kan vises Tjenestemænd, hvis Stillinger bliver overflødige, at de kan sættes paa Ventepenge, jeg tænker paa Pensionsbestemmelserne —, vil Ministeren ganske sikkert indenfor et saa stort Personale kunne skønne over, hvem han bedst kan undvære, og hvorledes han bedst kan affinde sig med dem, saaledes at de ikke bliver alt for haardt ramt.

Og nu sagde Ministeren nogle strenge Ord, idet han sagde — saadan forstod jeg ham —, at vilde Rigsdagen ikke anerkende Lovforslaget og give ham den Bemyndigelse, der ligger deri, nuvel, saa havde han selv Magtmidlerne. Ja, det er rigtigt, og da Ministeren fremsatte denne Udtalelse, var det, ligesom jeg maatte tænke paa, om ikke den har lydt før; mon ikke den har lydt i de Forhandlinger, der blev ført med Tjenestemandorganisationerne, og som førte til det Resultat, at Tjenestemandorganisationerne ogsaa tiltraadte dette ret vanskelige Punkt. Der var en truende Klang i dette: Jeg har Magten og Myndigheden, og tiltræder man ikke — denne Gang var det jo henvendt til Rigsdagen —, tiltræder man ikke, saa faar man heller ikke de eventuelle Fordele, som nu tilbydes i Lovforslaget. Jeg har